

RACHEL WELLS

ALFIE

Kissa kynnyksellä

Suomentanut Elina Lustig

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Originally published in the English language by
HarperCollinsPublishers Ltd. under the title:
Alfie the Doorstep Cat © Rachel Wells 2014

Translation © Otava Publishing Company Ltd. 2021,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd
Rachel Wells asserts the moral right to be identified as the
author of this work.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-40484-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

Tätä kirjaa on ollut ilo kirjoittaa, ja siitä kiitos tiimille, jonka kanssa minulla oli etuoikeus tehdä töitä. Kiitos etenkin ihanalle kustannustoimittajalleni Helen Boltonille: tämän ensimmäisen romaanini kirjoitusprosessi on ollut hauska, ja olet ollut sillä matkalla innostava, rohkaiseva, loistava opas. Koko Avonin tiimikin on ollut innoissaan tästä kirjasta, mikä on antanut minulle valtavasti potkua. Minulla on ollut myös onnea saadessani niin upeat agentit, joten iso kiitos Kate Burkelle ja kaikille Diane Banks Associates -toimistossa.

Perheeni on rohkaissut minua valtavasti. He ovat pitäneet minut ravittuna ja sallineet minun kirjoittaa myöhäiseen yöhön asti. Ihanat ystäväni ovat palauttaneet minut maan pinnalle, kun hyväksytin heillä ideoitani: minusta tuntuu, että olette kaikki olleet osa tätä projektia.

Ja viimeinkin tulemme kissoihin, jotka ovat kuuluneet perheeseeni koko elämäni ajan. Tämä kirja on teille kaikille: olette olleet perheeni, ystäväni, innoittajani ja monta kertaa tukeni. Ette ole vain lemmikkejä vaan paljon paljon enemmän.

*Gingerille, ensimmäiselle kissalleni, jota vein
hihnakävelyille ja joka antoi kohdella itseään
nukkena. Olet poistunut täältä jo kauan sitten, mutta
ikinä en sinua unohda.*

LUKU
YKSI

"Ei tämän talon tyhjentäminen kovin kauan kestä", Linda sanoi.

"Oletpas sinä optimistinen, Linda. Katso nyt, mitä kaikkea roinaa äitisi on kerännyt", Jeremy vastasi.

"Epäreilusti sanottu. Äidillä oli kauniita astioita, eikä sitä tiedä, vaikka joku niistä osoittautuisi arvokkaaksikin."

Teeskentelin nukkuvaa, mutta korvani olivat pystyssä ja kuuntelin, mitä puhuttiin. Yritin pitää häntäni aisoissa, ettei se olisi viuhtonut kiihtymyksestä. Olin käpertynyt kerälle Margaretin lempituoliin – tai pikemminkin tuoliin, joka oli ollut hänen lempituolinsa – ja seurasin sieltä, miten hänen tyttärensä ja vävynsä keskustelivat tulevista toimenpiteistä: minun tulevaisuudestani. Viime päivät olivat olleet kauhean hämmentäviä varsinkin, kun en oikein ymmärtänyt, mitä oli tapahtunut. Sen kuitenkin ymmärsin siinä heitä kuunnellessani ja itkua pidättäessäni, ettei elämä olisi enää koskaan entisensä.

"No se olisi kyllä onnenpotku. Oli miten oli, joku siivousfirma pitää kutsua paikalle. Emme missään tapauksessa halua yhtään hänen tavaroitaan." Yritin vilkaista heitä salaa niin, etteivät he huomaisi. Jeremy oli pitkä, harmaatukkainen, pahantuulinen mies. En ollut koskaan oikein pitänyt

häneistä, mutta nainen, Linda, oli aina ollut ystävällinen minua kohtaan.

”Kyllä minä joitain äidin tavaroita haluaisin pitää. Minulle tulee häntä ikävä.” Linda alkoi itkeä, ja minun teki mieli alkaa moukua siinä rinnalla. Mutta olin hiljaa.

”Tiedän, rakas”, Jeremyn ääni pehmeni. ”En minä muuten, mutta kun emme me voi jäädä tänne ikuisiksi ajoiksi. Nyt kun hautajaiset ovat ohi, meidän pitää harkita talon asettamista myyntiin. Ja, no, jos saamme tämän tyhjäksi, selviämme täältä ihan muutamassa päivässä.”

”Tuntuu kuitenkin niin lopulliselta. Mutta olet tietenkin oikeassa.” Linda huokasi. ”Entä mitä tehdään Alfien kanssa?” Pörhistin niskakarvojeni. Juuri tätä olin odottanut. Mitä minulle tapahtuisi?

”Meidän pitää kai viedä se löytöeläintaloon.” Nyt karvani nousivat täysin pystyyn.

”Löytöeläintaloon? Mutta äiti rakasti sitä niin paljon. Tuntuu julmalta vain hankkiutua siitä eroon.” Toivoin, että pystyisin sanomaan ääneen, kuinka samaa mieltä olin: se nyt oli enemmänkin kuin julmaa.

”Mutta emmehän me sitä voi meille kotiin viedä, kyllähän sinä sen tiedät. Meillä on kaksi koiraa, kulta. Ei siitä tulisi mitään, arvaat varmaan.”

Olin raivoissani. Ei sillä, että olisin halunnut mennä heille, mutta mihinkään löytöeläintaloon en missään tapauksessa voinut mennä.

Löytöeläintalo. Pelkkä sana puistatti. Miten epäsoviva nimi paikalle, jota me kissayhteisö pidimme ”kuoleman esi-

kartanona”. Ehkä jokin harva onnekas kissa sijoitettaisiin uuteen kotiin, mutta kuka tietää, mitä heille sitten tapahtuisi? Kuka pystyi sanomaan, että uusi sijoitusperhe kohtelisi niitä kissoja hyvin? Kaikki tuntemani kissat olivat yhtä mieltä siitä, että löytöeläintalo oli paha paikka. Ja tiesimme erittäin hyvin, että niitä, joita ei sijoitettu uuteen kotiin, odotti kuolemantuomio.

Vaikka pidin itseäni komeana kissana ja ajattelin, että olin omalla persoonallisella tavallani viehättäväkin, löytöeläintaloriskiä en aikonut missään tapauksessa ottaa.

”Tiedän, että olet oikeassa. Koirat söisivät sen elävältä. Ja löytöeläinlaitokset ovat todella hyviä nykyisin, joten se löytäisi varmasti nopeasti uuden kodin.” Linda piti tauon aivan kuin vieläkin pohtisi asiaa. ”Ei, kyllä niin on pakko tehdä. Soitan hoitolaan heti aamulla, samoin kodintyhjennysfirmaan. Sitteen kai voisimme kutsua paikalle kiinteistönvälittäjän, luulin ainakin.” Hän kuulosti jo vähän itsevarmemmalta, ja tiesin, että kohtaloni oli sinetöity, ellen tekisi asialle jotain.

”No nyt puhut järkeä. Tiedän, ettei tämä ole helppoa, mutta kuule Linda, äitisi oli hyvin vanha, ja rehellisesti sanottuna tämä ei tullut suurena yllätyksenä.”

”Ei se asiaa kuitenkaan helpota, vai mitä?”

Suljin korvani tassuillani. Pieni pääni oli pyörällä. Kahden menneen viikon aikana olin menettänyt omistajani, ainoan ihmisen, jonka todella tunsin. Elämä oli mennyt päälle, ja sydämeni oli särkynyt. Olin epätoivoinen ja nyt näköjään koditon. Mitä ihmettä minunlaiseni kissan olisi parasta tehdä?

Olin sylikissa. En tuntenut mitään tarvetta lähteä yöksi ulos metsästämään, kuljeksimaan ja seurustelemaan, kun minulle oli tarjolla lämmin syli, ruokaa ja mukavat oltavat. Minulla oli myös seuraa, minulla oli perhe. Mutta sitten se vietiin minulta, ja se rikkoi kissan sydämeni pirstaleiksi. Ensimmäistä kertaa elämässäni olin aivan yksin.

Olin asunut tässä pienessä rivitalossa omistajani Margaretin kanssa melkein koko elämäni. Minulla oli myös siskokissa, jonka nimi oli Agnes, mutta hän oli pikemminkin kuin täti, kun oli niin paljon vanhempi kuin minä. Kun Agnes meni kissojen taivaaseen vuosi sitten, tunsin niin suurta tuskaa, etten ollut osannut kuvitella sellaista olevan olemassakaan. Teki niin kipeää, että en enää uskonut toipuvanikaan. Mutta minulla oli Margaret, joka rakasti minua hyvin paljon, ja takerruimme toisiimme surussamme. Olimme kumpikin jumaloineet Agnesia ja kaipasimme häntä joka solullamme. Olimme surussamme yhtä.

Viime aikoina olin kuitenkin oppinut, miten uskomattoman julma elämä saattoi olla. Yhtenä päivänä pari viikkoa sitten Margaret ei noussut ylös sängystä. Minulla ei ollut mitään käsitystä siitä, mikä oli vikana tai mitä tehdä, joten kissa kun olen, asetuin hänen viereensä makaamaan ja mau'uin niin kovaa kuin osasin. Onneksi Margaretia kerran viikossa katsomassa käynyt sairaanhoitaja oli tulossa sinä päivänä. Kun kuulin ovikellon soivan, lähdin vastahakoisesti Margaretin vierestä ja loikkasin ulos kissanluukusta.

”Voi hyvänen aika, mikä hätä sinulla on?” sairaanhoitaja kysyi, kun vaikeroin hänen jaloissaan minkä jaksoin.

Kun hän painoi taas ovikelloa, kaavin häntä tassullani ja yritin lempeästi mutta itsepintaisesti saada hänet käsittämään, että jotain oli pielessä. Hän käytti vara-avainta ja löysi elottoman Margaretin. Sitten hän alkoi soitella puheluita. Minä jäin Margaretin luo ja tiesin, että olin menettänyt hänet. Hetken päästä muutama mies tuli viemään hänet pois, enkä kyennyt lopettamaan vonguntaani. He eivät antaneet minun mennä Margaretin mukaan, ja sillä hetkellä tajusin, että se elämä, jonka tunsin, oli ohi. Margaretin perheelle soitettiin, ja valitin vielä vähän lisää. Mau'uin ihan ääneni käheäksi.

Kun Jeremy ja Linda jatkoivat jutteluaan, hyppäsin kaikesta hiljaisuudessa alas tuolilta ja poistuin talosta. Hiivin ympäristössä pyrkien löytämään tuttuja kissoja, joilta olisin voinut kysyä neuvoa. Oli kuitenkin vaikeaa löytää ketään, koska alkoi olla ruoka-aika. Tiesin kuitenkin yhden vanhanpuoleisen, mukavan kissan nimeltä Mavis, joka asui vähän matkan päässä samalla kadulla, joten menin etsimään häntä. Istuin hänen kissanluukkunsa takana ja kutsuin häntä kovalla äänellä. Mavis tiesi, että Margaret oli kuollut: hän oli nähnyt, kun tämä vietiin pois. Heti sen jälkeen Mavis oli tullut luokseni ja löytänyt minut suremasta. Hän oli äidillinen kissa, vähän samantapainen kuin Agnes, ja hän oli hoiwannut minua, antanut minun mouruta suruani, kunnes en enää saanut ääntä. Hän oli pysynyt tukenani ja jakanut ateriansa ja maitonsa kanssani Lindan ja Jeremyn tuloon asti.

Mavis kuuli huutoni ja tuli ulos luukustaan. Kerroin hänelle tilanteestani.

”Eivätkö he voi ottaa sinua?” hän kysyi katsellen minua myötätuntoisesti.

”Eivät. He sanovat, että heillä on koiria, ja, no, en minä haluakaan elää koirien kanssa.” Meitä molempia ajatus ihan puistatti.

”Kuka haluaisi?” hän sanoi.

”En tiedä, mitä tehdä”, valitin ja yritin tukahduttaa ulvonnan. Mavis painautui kylkeeni. Olimme lähentyneet vasta hiljattain, mutta hän oli hyvin lämminsydäminen kissa ja olin kiitollinen hänen ystävyystään.

”Alfie, älä anna niiden viedä sinua löytöeläinhoitolaan”, hän sanoi. ”Minä haluaisin huolehtia sinusta, mutta en usko pystyväni siihen. Olen jo vanha ja väsynyt, eikä omistajani ole juuri sen nuorempi kuin Margaretkaan oli. Sinun täytyy nyt olla urhea pikku kissa ja etsiä itsellesi uusi perhe.” Hän puski minua lempeästi.

”Mutta miten se onnistuu?” kysyin. Ikinä ennen en ollut tuntenut olevani niin hukassa ja peloissani.

”Voi kun toivoisin, että minulla olisi siihen vastaus. Mutta pidä se mielessä, mitä olet viime aikoina oppinut elämän hauraudesta, ja yritä olla vahva.”

Hieroimme neniämme yhteen, ja tiesin, että minun oli aika mennä. Palasin Margaretin taloon vielä kerran, jotta kykenisin painamaan kaiken mieleeni ennen kuin lähtisin pois. Halusin talon kuvan juurtuvan muistiini ja kulkevan matkassani sinne, minne menin. Toivoin, että saisin siitä voimaa. Katsoin Margaretin pikkuesineitä, ”aarteita”, niin kuin hän itse oli niitä kutsunut. Katsoin seinän kovin

tutuiksi tulleita tauluja. Katsoin mattoa ja sitä kulunutta kohtaa, jota nuorena olin ymmärtämättömyyksissäni raapinnut. Tämä talo olin minä, ja minä olin se. Ja nyt minulla ei ollut aavistustakaan, miten minun kävisi.

Ruokahaluni ei ollut kummoinen, mutta pakotin itseni syömään ruoan, jonka Linda oli minulle antanut (enhän loppujen lopuksi ollut varma, milloin saisin syödäkseni seuraavan kerran). Sitten loin viimeisen, viipyilevän katseen taloon, joka oli ollut minun: siellä olin aina saanut olla lämpimässä ja turvassa. Ajattelin kaikkea sitä, mitä neljä vuottani tässä talossa olivat minulle opettaneet. Olin oppinut paljon rakkaudesta – ja menetyksestä. Ennen minusta oli pidetty huolta, enää ei. Muistin, miten olin saapunut taloon pienenä poikasena. Agnes ei ollut pitänyt minusta vaan oli suhtautunut minuun kuin olisin ollut jonkinlainen uhka. Muistin, miten olin voittanut hänet puolelleni ja miten Margaret oli aina kohdellut meitä kuin olisimme maailman tärkeimmät kissat. Ajattelin sitä, miten onnekas olin ollut. Mutta nyt onni oli kääntänyt minulle selkänsä. Surin sitä ainoaa elämää, jonka olin tuntenut, mutta tunsin samalla vaisto- maista halua selvittää hengissä. En vain tiennyt, miten onnistuisin siinä. Valmistauduin hyppäämään tuntemattomaan.

LUKU
KAKSI

Kun en muuta tiennyt, jätin sydän särkien sen ainoan kodin, jonka koskaan olin tuntenut. Minulla ei ollut aavistustakaan, mihin olin menossa tai miten aikoisin selvitä, mutta tiesin, että oli parempi vaihtoehto luottaa omaan itseensä ja omiin rajallisiin kykyihinsä kuin löytöeläinhoitolaan. Ja tiesin senkin, että minunlaiseni kissan piti saada koti ja rakkautta. Kun hiivin pimeään yöhön, pieni ruumiini vapisi pelosta. Yritin olla urhea. Vaikka olin kokematon, siitä olin varma, että en koskaan enää halunnut olla yksin. Tämän kissan oli välttämättä löydettävä syli, tai jopa monta syliä, jossa istua. Tiedostin tavoitteeni ja kasasin rohkeuteni rippeet. Toivoin ja rukoilin, että kanttini kestäisi.

Lähdin liikkeelle ja annoin aistieni ohjata kulkuani. En ollut tottunut hiippailemaan kaduilla pimeässä, luotaantyöntävässä yössä, mutta näköni ja kuuloni toimivat hyvin ja toistelin itselleni, että kyllä tämä tästä. Yritin kulkiessani kuulla mielessäni Margaretin ja Agnesin äänet, jotka kannustaisivat minua jatkamaan.

Ensimmäinen yö oli vaikea: pelottava ja pitkä. Jossain vaiheessa löysin kuunvalon avulla jonkun ihmisen puutarhan periltä vajan, mikä olikin onni, sillä jalkojani kivisti ja olin aivan uuvuksissa. Vajan ovi oli auki, ja vaikka paikka oli

pölyinen ja täynnä hämähäkinseittejä, en välittänyt, niin väsynyt olin. Kämperryin kerälle kovalle, likaiselle lattialle vajan nurkkaan ja jotenkin onnistuin nukahtamaan.

Yöllä heräsin kovaan ulvahdukseen ja näin yläpuolellani suuren mustan kissan hahmon. Säntäsin pelästyksestä pysyyn. Kissa katsoi minua vihaisesti, ja vaikka jalkani tärisivät, yritin pysyä paikallani.

”Mitä tekemistä sinulla on täällä?” kissa sähisi ja sylkäisi vihaisesti päin naamaani.

”Olin vain unen tarpeessa”, vastasin. Yritin kuulostaa itsevarmalta, mutta epäonnistuin. En olisi mitenkään päässyt noin vain hänen ohitseeni, joten kohottoauduin tutisten täyteen korkeuteeni ja yritin näyttää uhkaavalta. Kissa virnisti ilkeän näköisesti, mikä melkein sai jalkani pettämään. Hän kurottautui eteenpäin ja sivalsi päätäni kynsillään. Kiljahdin ja tunsin kivun raapaisukohdassa. Olisin halunnut vetäytyä palloksi, mutta tiesin, että minun oli päästävä pakoon tätä pahaa kissaa. Hän hyökkäsi taas, huitaisi kohti naamaani kynnet välkähtäen, mutta onneksi olin ketterämpi kuin hän. Lähdin syöksymään hänen ohitseeni kohti ovea. Kylkeni pyyhkäisi hänen karheaa turkkiaan, mutta onnistuin pääsemään ulos. Hän kääntyi ja sähisi minulle taas. Syljin takaisin ja lähdin sitten juoksemaan niin nopeasti kuin pienet jalkani vain sallivat. Jossain vaiheessa pysähdyin hengästyneenä katsomaan taakseni ja huomasin olevani yksin. Olin maistanut ensimmäisen kerran vaaraa ja tiesin, että minun piti kasvattaa itselleni paksumpi nahka, jos aioin selvitä. Siilitin turkkini sileäksi tassullani ja yritin olla välittämättä

naarmusta, jota kirveli yhä. Tajusin, että tarpeen vaatiessa pystyin olemaan nopea, joten sitä voisin käyttää hyväkseni päästäkseni pakoon vaarallisista tilanteista. Uikutin vielä siinä kävellessäni, ja pelko kohisi yhä jäsenissäni. Se kuitenkin myös ajoi minua eteenpäin. Katsoin yötaivasta, sen tähtiä ja pohdin jälleen kerran, näkivätkö Agnes ja Margaret minut, missä ikinä olivatkaan. Toivoin, että he näkisivät, mutta en tiennyt varmasti. Tiesin niin kovin vähän.

Minulla oli hirveä nälkä siinä vaiheessa, kun uskalsin taas pysähtyä. Palelsi. Olin tottunut istumaan päivät pitkät Margaretin takan ääressä, joten tällainen elämä oli minulle aivan vierasta. Tiesin, että jos tarvitsisin ruokaa, minun pitäisi metsästää. En ollut tehnyt sitä juurikaan entisessä elämässäni, eikä minulla ollut sellaiseen valmiuksia. Annoin vainuni viedä ja löysinkin muutaman hiiren piileskelemästä ison talon edustalla olevien roskasäiliöiden liepeillä. Minua inhotti, sillä yleensä söin tölkkiruokaa, paitsi mitä Margaret nyt joskus oli antanut minulle erikoisherkkuna tuoretta kalaa. Inhostani huolimatta ahdistin kuitenkin yhden hiiristä nurkkaan ja hyppäsin kimppuun. Koska en ollut tottunut kärsimään nälästä tällä tavoin, hiiri maistui minusta lähes herkulliselta, ja siitä sain kaipaamaani energiaa jatkaakseni eteenpäin.

Vaelsin koko yön sarastukseen asti. Yritin muistaa, että tässä olin yhä minä, Alfie, leikkisä kissa, joten ajoin takaa häntääni ja harjoittelin hyppyjä. Jahtasin lihavaa kärpäästä, mutta sitten muistin, että minun piti säästää energiaa. Enhän tiennyt, mistä saisin seuraavan ateriani ja milloin.

Minulla ei ollut vielääkään minkäänlaista ideaa siitä, minnepäin minun kannattaisi suunnistaa, ja sitten saavuinkin suuren tien reunalle ja tajusin, että minun pitäisi ylittää se. En ollut tottunut teihin tai liikenteeseen: Margaret oli luennoinut minulle jo ollessani pieni pentu, ettei teiden lähistölle ollut menemistä. Oli pelottavaa, kun autot ja rekat kiirivät suurella äänellä ohitseni. Seisoin jalkakäytävällä sydän pamppaillen, kunnes liikenteeseen syntyi aukko. Melkein jo lähdin juoksemaan tien yli silmät kiinni, mutta onnistuin pysäyttämään tutisevat jalkani ennen kuin syylistyin typeryyksiin. Laskin arasti yhden pienen tassun kadulle ja tunsin maan tärinästä, miten liikenne lähestyi. Auton äänitorvi tuuttasi, ja kääntäessäni päätäni vasemmalle näin valtavan valoparin suuntaavan keilansa juuri minuun. Singahdin juoksemaan nopeammin kuin olin koskaan elämässäni juossut, ja kauhukseni tunsin jonkin pyyhkäisevän häntääni. Kiljahdin ja loikkasin niin kauas kuin pystyin ja laskeuduin jalkakäytävälle. Sydän hakaten käännysin ympäri ja näin auton suhahtavan ohitseni. Ymmärsin, että olin melkein jäänyt sen alle. Menikö siinä yksi yhdeksästä hengestäni, mietin, ja olin jokseenkin varma, että niin oli käynyt. Vähitellen sain hengitykseni tasaantumaan, ja jälleen pelko alkoi potkia minua eteenpäin. Jalat hyytelönä pyrin kauemmas tiestä, kunnes muutaman minuutin päästä rojahdin maahan jonkun pihaportille.

Muutaman minuutin päästä ovi avautui ja siitä astui ulos nainen. Hän piteli hihnan päässä koiraa, joka syöksähti hurjasti haukkuen minua kohti. Taas minun piti väistää

vaaraa. Nainen riuhtoi hihnaa ja huusi koiralle, joka ärisi minulle. Minä sähisin takaisin.

Maailma oli vaarallinen ja vihamielinen paikka ja aivan erilainen kuin kotini Agnesin ja Margaretin luona, se alkoi käydä selväksi. Tuli mieleen, josko eläinten löytökoti olisi sittenkin ollut minulle parempi paikka.

Mutta paluuta ei kuitenkaan enää ollut. Enää minulla ei ollut aavistustakaan, missä olin. Kun olin lähtenyt liikkeelle, en ollut tiennyt tarkasti, minne olin menossa tai mitä minulle tapahtuisi, mutta tiettyjä toiveita minulla oli ollut. Olin henkisesti valmistautunut siihen, että matkaa piti varmaankin jonkin verran tehdä, mutta takaraivossani elätelin kuitenkin toivetta, että ehkä joku ystävällinen perhe, joku suloinen pikkutyttö kenties, löytäisi minut ja veisi minut uuteen kotiin. Joka päivä törmäsin uusiin kauhuihin ja välillä jouduin juoksemaan henkeni edestä ja usein tunsin olevani valahtamaisillani maahan nälästä, mutta tuota kuvaa vaalin koko ajan mielessäni.

Ja nyt olin eksyksissä, janoinen ja väsynyt. Adrenaliini oli pitänyt minut liikkeessä, mutta nyt se oli hylkäämässä minut ja tilalle olivat tulleet lyijynraskaat raajat.

Kulkeuduin syrjäkujalle. Jos hyppäisin aidan päälle ja tasapainottelisin kuin ballerina, voisin kulkea aitariviä pitkän, kurkistella alas yläilmoista ja tuntea oloni turvalliseksi. Keräsin energiani rippeet tehdäkseni niin. Huomasin puutarhan, jossa oli iso vesimalja pylvään nokassa. Margaretilla oli ollut samanlainen astia, ja linnut olivat juoneet siitä. Hyppäsin alas ja onnistuin kiipeämään pylvääseen.

Kaipasin niin epätoivoisesti juotavaa, että olisin kiivennyt vaikka vuorenhuipuista korkeimmalle. Join kiihkeästi ja olin kiittollinen siitä, miten se helpotti heti oloani. Häädin pari lintua tiehensä: tämä oli nyt minun veteni. Kun olin juonut astian lähes tyhjäksi, palasin aidoille ja jatkoin matkaani yhä kauemmas entisestä elämästäni.

Yöllä ei onneksi tapahtunut mitään. Tapasin muutamia muita kissoja, mutta he eivät välittäneet minusta, koska olivat liian kiinnostuneita kosiskelu- ja parittelumenoistaan kiinnittääkseen minuun mitään huomiota.

Sen, mitä tiesin toisista kissoista, olin oppinut ensinnäkin Agnesilta, joka oli tutustuessamme jo suurin piirtein liikuntakyvytön, ja lisäksi muilta katumme kissoilta, jotka olivat olleet ystävällistä lajia. Etenkin Mavis, joka viime aikoina oli ollut niin hyvä minua kohtaan. Nyt olisin halunnut lähestyä näitä muita kissoja kysyäkseni neuvoa, mutta he näyttivät liian kiireisiltä ja minua pelotti vieläkin sen mustan kissan tapauksen jäljiltä, joten jatkoin varovasti astellen matkaani.

Aamuun mennessä koin edenneeni melkoisen matkan. Mutta olin taas nälkäinen, joten päätin pyrkiä näyttämään niin vetoavalta kuin mahdollista, jos vaikka joku ystävällinen kissa auttaisi minua saamaan ruokaa. Erään kirkkaanpunaovisen talon edustalta äkkäsin auringossa paistattelevan kissan. Lähestyin sitä varovasti ja kehräsin.

”Hyvänen aika”, sanoi kissa, joka oli melko suurikokoinen raidallinen naaraskissa. ”Näytät kauhealta.” Olin jo

vähällä loukkaantua, kunnes muistin, että en ollut oikeastaan ollenkaan siistinyt turkkiani lähdettyäni Margaretilta, koska pääasiallinen huoleni olivat olleet henkiin jääminen ja vaarojen välttäminen.

”Olen koditon ja nälkäinen”, nau’uin.

”No tulepa tänne, niin saat osan aamiaisestani”, hän tarjoutui auttamaan. ”Mutta sitten sinun pitää mennä. Omistajani tulee kohta kotiin eikä hän halua löytää kulkukissoja kotoaan.” Yhtäkkiä tajusin, että toden totta olin kulkukissa. Minulla ei ollut kotia, ei perhettä, ei suojaa. Olin yksi niistä huono-onnisista kissoista, joiden täytyi puolustaa itseään ja joiden piti elää ainaisessa pelossa, nälässä ja väsymyksessä. Ja joilla ei olisi oikeastaan koskaan täysin hyvää oloa ja jotka eivät ikinä näyttäisi niin hyvältä kuin voisivat. Olin nyt liittynyt heidän kastiinsa, ja se tuntui aivan kauhealta.

Söin ja join kiitollisena ja valmistauduin taas lähtemään. Kiitin ja sitten hyvästelin tuon ystävällisen kissan. En tiennyt edes hänen nimeään.

Mielentilani näkyi fyysisessä olemuksessani: suru oli niin iso osa minua. Sydämeni oli kipeä, ja kaipaasin Margaretia turkkini joka säikeellä. Olin kuitenkin saanut tuntea sekä omistajani että kissasisareni rakkautta ja olin heidän rakkaudelleen sen velkaa, että veisin sitä eteenpäin. Ja nyt kun minulla oli ruokaa mahassani ja tunsin energian palaavan, olin valmis niin tekemäänkin.